Oğlan ve Porsuk

Çınar BİBER

Oğlan ve Porsuk

Çınar BİBER

Ormanın kenarındaki küçük bir evde, açık kahverengi tenli ve kısa kıvırcık siyah saçlı bir oğlan yaşıyordu. Her akşam hardal sarısı yağmurluğunu ve kırmızı lastik çizmelerini giyerdi. Her yere küçük gri bir fotoğraf makinesi götürürdü. Hayvanları her şeyden çok severdi ama bir porsuğu hiç yakından görmemişti. "Keşke birini izleyebilsem," dedi.

Bir akşam, ormanın yakınında yürürken oğlan, kaba gri-siyah tüylü, bodur ve güçlü bir hayvan gördü. Burnundan boynuna kadar beyaz bir şerit uzanıyordu ve küçük koyu renkli gözlerinin çevresinde siyah lekeler vardı. Uzun tırnaklı geniş patileri vardı. "Bir porsuk!" diye fısıldadı oğlan. Porsuk yiyecek ararken burnunu çekiyor ve yeraltındaki sıcacık yuvasının, yani ininin yakınında kazıyordu.

Oğlanın bir fikri vardı. Porsuğu geceleyin izlemek için fotoğraf makinesini porsuğun ininin yakınına kuracaktı. Ama porsuğu asla rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordu. Çok sessiz olacağına ve uzak duracağına söz verdi. O gece parmak uçlarında ormana gitti ve fotoğraf makinesini alçak bir dala yerleştirdi. Düğmeye bastı ve hemen eve, yatağına koştu.

Ertesi sabah oğlan fotoğraf makinesini kontrol etmeye koştu. Kocaman koyu kahverengi gözleriyle fotoğraflara baktı. İşte porsuk, güçlü pençeleriyle solucan kazıyordu! Başka bir fotoğrafta havayı kokluyordu. Oğlan öyle geniş gülümsedi ki ön dişlerinin arasındaki küçük boşluk göründü. "Geceleri meşgulsün," dedi.

Her sabah bir hazine avına dönüştü. Oğlan okuldan önce fotoğraf makinesini kontrol eder ve her fotoğrafa dikkatle bakardı. Porsuğun yatağı için kuru yaprak topladığını gördü. Bir ağaca sırtını kaşıdığını gördü. Porsuğa ya da yuvasına bir kez bile dokunmadı. Sadece izledi ve öğrendi, çok sessiz kalarak.

Okulda oğlan, iki siyah örgülü ve çıkartmalarla kaplı defterli en iyi arkadaşına anlattı. "Porsuk dün gece ne yaptı?" diye sordu arkadaşı, parlak yeşil gözleri ışıldayarak. Oğlan ona fotoğraf makinesindeki fotoğrafları gösterdi. Arkadaşı her ayrıntıyı defterine yazdı. "Bunu herkese anlatmalıyız!" dedi, dişleri aralıklı bir gülümsemeyle.

Oğlan emin değildi. "Ya diğer çocuklar porsuğu görmek ister ve gürültü yaparsa?" diye endişelendi. Arkadaşı başını salladı. "Onlara da senin gibi sessiz olmayı öğretiriz." Oğlan bunu düşündü. Keşiflerini paylaşmak istiyordu. Belki sınıfı, doğadaki canlıları rahatsız etmeden izlemeyi öğrenebilirdi. Başını salladı.

Yuvarlak gözlüklü ve turkuaz hırkalı uzun boylu öğretmen, oğlanla kızın fısıldaştığını fark etti. Gülümseyerek yanlarına geldi. "Bu porsuk da neyin nesi?" diye sordu. Oğlan ona fotoğraf makinesini gösterdi. Öğretmen fotoğraflara baktı ve ela gözleri kocaman açıldı. "Bunlar harika! Bunları sınıfa sunmak ister misin?"

Oğlanın kalbi hızla çarptı ama evet dedi. O öğleden sonra sınıf arkadaşlarının önünde durdu. Onlara porsuğun kazıdığı, kokladığı ve yaprak taşıdığı fotoğrafları gösterdi. "Ona asla yaklaşmıyorum," diye açıkladı. "Ben çok sessiz kalıyorum, izleme işini fotoğraf makinesi yapıyor." Sınıf hayretle baktı. Bir porsuğu hiç bu kadar yakından görmemişlerdi.

Öğretmen ellerini çırptı. "Bu, gece yaşayan hayvanlarla ilgili bir proje için mükemmel bir başlangıç!" dedi. Kız elini kaldırdı. "Bütün bilgilerle bir afiş yapabiliriz!" Diğer çocuklar fikirlerle kaynaştı. Onlar da baykuşları, tilkileri ve yarasaları öğrenmek istiyorlardı. Oğlan gurur duydu. Gece keşifleri büyük bir şeyi başlatmıştı.

Sonraki hafta boyunca sınıf projeleri üzerinde çalıştı. Kız, çıkartmalarla kaplı defterine bilgiler yazdı ve büyük bir afiş yapmaya yardım etti. Oğlan daha çok fotoğraf getirdi. Öğretmen bir doğa uzmanını davet etti. Bütün okul, güneş battığında uyanan canlıları merak etmeye başladı.

Bir sabah oğlanın fotoğraf makinesi yeni bir şey yakaladı: annelerinin peşinden gelen iki minik porsuk yavrusu. Oğlan soluğunu tuttu. Fotoğrafı sınıfıyla paylaştı. "Kazımayı öğreniyorlar!" dedi. Herkes sevinçle bağırdı. Öğretmen sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Bize doğadaki canlıları rahatsız etmeden izleyebileceğimizi gösterdin," dedi. "Bu, doğayı öğrenmek için harika bir yol."

Oğlan her gece fotoğraf makinesini kurmaya devam etti. Porsuğu hiç rahatsız etmedi ve her zaman çok sessiz kaldı. Porsuk izlendiğini hiç bilmedi ama okulun yıldızı oldu. Diğer çocuklar kendi doğa defterlerini tutmaya başladı. Kız defterini porsuğun ve yavrularının çizimleriyle doldurdu. Bütün okul sabırlı ve nazik olmayı öğrendi.

Kısa süre sonra okul, doğadaki canlılar için sessiz bir köşesi olan özel bir bahçe yaptı. Oğlanın fotoğrafları herkes görsün diye koridora asıldı. Öğretmeni ona "Doğa Gözcüsü" yazan özel bir rozet verdi. Kız rozeti gülümseyerek defterine ekledi. "Ünlüsün!" dedi. Ama oğlan sadece gülümsedi ve fotoğraf makinesini yeniden kontrol etti.

Porsuk ailesi büyüdü ve oğlanın fotoğraf koleksiyonu da büyüdü. Porsukların solucan, böğürtlen ve böcek yediğini öğrendi. Yuvalarını temiz ve sıcacık tutarlar. Utangaç ama meşguldürler. Oğlan her bilgiyi sınıfıyla paylaştı. "Hepimiz doğa gözcüsü olabiliriz," dedi onlara. "Sadece sabırlı ve sessiz olun, harika şeyler olur."

Ve böylece, hardal sarısı yağmurluğu ve küçük gri fotoğraf makinesiyle oğlan herkese önemli bir şey öğretti. Doğadaki canlıları rahatsız etmeden izleyebiliriz ve bu, doğayı öğrenmek için harika bir yoldur. Her gece porsuk, gizli hayranından habersiz burnunu çekip kazdı. Ve her sabah oğlan gülümsedi, karanlığın neler sakladığını görmeye hazırdı.